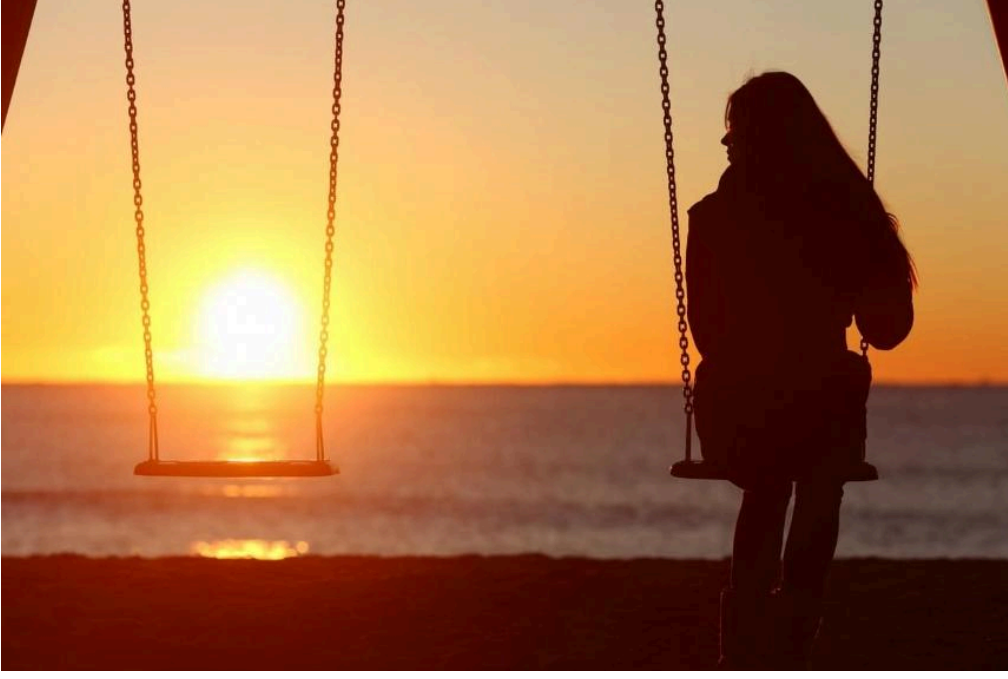

Hasretin Esen Derin Rüzgârları 1

– kul mehmet · 02 Eylül 2024

Hasretin Esen Derin Rüzgârları 1

Birçok okuyucum diyecek ki, "Neden bu kadar aşkı ve hasreti yazıyorsun? Başka konular yok mu?" Lakin ben aşkı ve hasreti o kadar dolu dolu yaşadım ki atamıyorum içimden. Gönlümün içindeki hasret koridorunda gezinmeden, o mutlu günlerin yansımaları yazarken hissetmeden duramıyorum. Her an o hasret koridorundayım ve o koridordan da çıkmak istemiyorum; bu yüzden aşkı ve hasreti yazıyorum. Gözlerim, her sabah doğan güneşle birlikte açtığımda, içimde bir boşluk hissiyle uyanıyorum. O boşluk, aşkın özlemi ve hasretin hissettirdiği derin bir duygunun yankısı galiba. Hatırlıyorum, rüzgârın saçlarımı okşadığı o sıcak yaz gününü; onunla birlikte yürüdüğümüz sahil yolunu. O an, aşkın en güzel halini yaşamıştık. Bir gün, bir çiçeğin açtığını gördüm. O an, aşkın yeniden yeşerebileceği umudunu hissettim. Ama her çiçek gibi, onunla olan anılarım da, anıların koridorunda hala solgun ve kırılğan. Hasret, bir rüzgâr gibi esiyor, ama ben yine de bekliyorum o hasretin koridorunda. Beklemek, belki de en zor olanı. Her gün, kalbimdeki boşluğu biraz daha büyütme için değil onunla doldurmak için.

Bir akşamüstü, rüzgâr hafifçe esmeye başladığında, içimde bir umut ışığı belirdi. "Gel," dedim içimden, "gel ve bu hasreti sonlandır." O an, kalbimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Belki de hasret, aşkın bir parçasıydı. Beklemek, belki de sevginin en güzel haliydi. Gözlerim ufka dalarken, dalgaların sesi bir melodi gibi yankılanıyordu kulaklarımda. Bahçedeki kuşlar, birbirleriyle cıvıdarken, içimdeki özlem biraz daha büyüyor. "Gel," diyorum içimden, "gel ve bu hasreti sonlandır." Belki de bir gün, o güzel günlerin hatıraları, yeni anılarla dolacak. O zaman, aşkın sıcaklığı, rüzgârın serinliğini mutlulukla esecek.

Her sabah, bahçemdeki ağaçların arasında dolaşırken, yaprakların hışırtısı içimdeki duyguları canlandırıyor. Bir gün, en yakın arkadaşım Elif yanımda otururken, "Neden hâlâ onu düşünüyorsun?" diye sormuştu. "Çünkü" dedim, "hatıraların sessiz koridorunda her şeyi örümcek ağı kaplamışken mutluluktan söz edemiyorum." Elif, gözlerini kısarak, "Ama geçmişi geride bırakmanın zamanı gelmiştir," dedi. "Geçmiş, sadece bir yük değil mi?" Ama nasıl bırakabilirim ki? Unutmak, aşkın sıcaklığını silmek demek. Her anı, her gülüş, her gözyaşı, hepsi onunla dolu. Hayat, bazen acımasızca ilerliyor. Günler geçiyor ama içimdeki boşluk, bir karanlık gölge gibi peşimi bırakmıyor. Arkadaşlarım, "Unut!" diyorlar. Ama nasıl unutabilirim ki? Unutmak, aşkın sıcaklığını silmek demek. Her anı, her gülüş, her gözyaşı, hepsi onunla dolu. Beklemek, belki de en zor olanı. Her gün, kalbimdeki boşluğu biraz daha büyüterek yaşıyorum. Her sabah, bahçemdeki ağaçların arasında dolaşırken, yaprakların hışırtısı içimdeki duyguları canlandırıyor. Doğanın sesi, kuşların cıvıltısı, bana seninle geçirdiğimiz o güzel anları hatırlatıyor. Ağaçların gölgesinde oturduğumda, rüzgârın serinliği, aşkın sıcaklığını unutmaya çalıştığım anlarda bile yanımda. Ağaçların yeşili, hayatın devam ettiğini gösteriyor.

Bir gün döneceğini biliyorum. O gün geldiğinde, rüzgârın sıcaklığıyla sarılacağım sana. Hasretin yerini, aşkın sıcaklığı alacak. O zaman, her şey yeniden başlayacak. Ama şimdi, sadece rüzgârın sesini dinliyorum; içinde senin adını fısıldayan bir melodi gibi. Her gün, deniz kenarındaki o eski bankta oturup, dalgaların kıyıya vurmasını izliyorum. Dalgalar, sanki senin sesin gibi, içimdeki hasreti kabartıyor. Her bir dalga, seninle paylaştığımız anları hatırlatıyor. Gözlerim, ufukta beliren her küçük noktada seni arıyor. Belki de bir gün, o nokta sen olacaksın. Bir gün, bir çiçekçi dükkânının önünden geçerken, gözlerim bir çiçeğe takıldı. O, tam da senin sevdiğin türden bir çiçekti: mor menekşe. Onu alıp, evime getirdim. Artık her sabah, pencerenin önünde açan menekşeler, bana senin sıcaklığını hatırlatıyor. Gözlerimi kapattığımda, yine o güzel günlere dönüyorum. Seninle birlikte gülümseyen yüzlerin arasında kayboluyorum.

Gözlerim ufka dalarken, dalgaların sesi bir melodi gibi yankılanıyor. Bahçedeki kuşlar, birbirleriyle cıvıldarken, içimdeki özlem biraz daha büyüyor. "Gel," diyorum içimden, "gel ve bu hasreti sonlandır." Belki de bir gün, o güzel günlerin hatıraları, yeni anılarla dolacak. O zaman, aşkın sıcaklığı, rüzgârın serinliğini mutlulukla esecek, ben bekliyorum. Belki de bir gün, o güzel günlerim yeniden gelecek, yeni anılarla dolacak hasret koridoruyla bu gönlüm. O zaman, aşkın sıcaklığı, rüzgârın serinliğini mutlulukla esecek. Ben bekliyorum. Beklemek, umut taşımak demek; her yeni gün, içimde bir parıltı taşıyor.

Yeni anılar biriktiğinde, belki de geçmişin ağırlığı hafıfleyecek, derinden bir "oh" çekeceğim. Gözlerimdeki hüznü yerini gülümsemeye bırakacak. O an, geçmişle barışıp geleceğe daha cesur adımlarla yürüyebileceğim. Her sabah, güneşin doğuşunu izlerken, içimdeki umut büyüyor, büyüyor, büyüyor... Yeni anılar, belki de beklediğim o rüzgârın getireceği değişimle yeniden başlayacak. Aşk, her zaman bir yolculuk; bazen kaybolduğum, bazen yeniden bulduğum bir yolculuk. İşte ben, bu yolculuğun her anında onunla anılarımla birlikteyim.

Mehmet Alu